

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KATOWICACH**

Katowice, dn. 18 grudnia 2014r.

RKT-61-41/13/SB

DECYZJA Nr RKT-44/2014

Stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Krzysztofowi Maj prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE w Katowicach,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działanie ww. przedsiębiorcy polegające na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji poprzez nie umieszczenie w umowach pożyczek gotówkowych informacji, o jakich mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.), tj. o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany, co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów i **nakazuje się zaniechania jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 oraz art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Krzysztofa Maja prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **36 PLN** (słownie: trzydziestu sześciu złotych), w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy w

związku z działalnością Krzysztofa Maja prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE (zwanego dalej także przedsiębiorcą) występowało naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm., zwanej dalej także uokik).

W dniu 19 grudnia 2013 r. postanowieniem nr 1 (dowód: karta nr 2) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem podejmowania przez Krzysztofa Maja prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE w Katowicach bezprawnych działań noszących znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji poprzez nie umieszczanie w umowie pożyczki gotówkowej informacji, o jakich mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.), tj. o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany, co może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przedsiębiorca nie odniósł się do postawionego zarzutu. Przekazał jedynie żądane dokumenty oraz wyjaśnienia (dowód: karty nr 115-165). Dołączony został nowy wzór umowy pożyczki, który obowiązuje od lutego 2014r. (dowód: karta nr 116).

Pismem z dnia 17 października 2014 r. przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o prawie do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie (dowód: karta nr 217). Z przedmiotowego prawa przedsiębiorca nie skorzystał.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Krzysztof Maj prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE w Katowicach w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dowód: karta nr 7).

Przedsiębiorca prowadzi działalność polegającą na udzielaniu pożyczek pieniężnych. W prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystuje wzorce umów pn. przedwstępna umowa pożyczki gotówkowej oraz umowa pożyczki gotówkowej (dowód: karty nr 13-45). Pożyczki udzielane są zarówno na okres spłaty wynoszący 1 miesiąc, jak również na kilku i kilkunastoletni okres do 15 lat (dowód: karta nr 9).

Dostarczony wzór umowy, w oparciu o który zawierane były umowy pożyczek gotówkowych stosowano od około 15 lipca 2012r. (dowód: karta nr 9).

§ 4.2 zakwestionowanego wzoru umowy pożyczki gotówkowej stanowi, iż *„Od kapitału przeterminowanego Pożyczkodawca będzie pobierał odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego”* (dowód: karty nr 40, 41).

W trakcie postępowania przedsiębiorca dostarczył nowy wzór umowy pożyczki z wprowadzonymi do jego treści zmianami. Jednak analiza nowego wzoru umowy wykazała, że nie została wprowadzona zmiana w zakresie informacji o wysokości odsetek jakie zostaną

naliczone za nieterminową spłatę pożyczki oraz warunków zmiany tego oprocentowania. W nowym wzorcu umowy ww. postanowienie jest zamieszczone w przytoczonym wcześniej brzmieniu (dowód: karty nr 199-200).

Przedsiębiorca wyjaśnił, że w oparciu o nowy wzór nie została zawarta żadna umowa pożyczki (dowód: karta nr 172). Z dniem 28 marca 2014r. zakończono przyjmowanie wniosków o pożyczki w kwocie 15 000 – 80 000 zł. Natomiast od 31 marca 2014r. w ofercie były dostępne pożyczki od 300 zł do 600 zł. Wyjaśniono, że z powodu znikomego zainteresowania tą ofertą i nie zawarcia żadnej umowy, oferta ta z dniem 30 kwietnia 2014r. została również wycofana. Tym samym od dnia 1 maja 2014r. przedsiębiorca nie przyjmuje już żadnych nowych wniosków o jakiegokolwiek pożyczki (dowód: karty nr 172, 197).

W oparciu o przekazane informacje ustalono, że przedsiębiorca nadal posiada w ofercie pożyczki w kwotach: 2 500 zł, 5 000 zł, 7500 zł, 10 000 zł. Są one zabezpieczone jedynie wekslem. Pożyczki te są dostępne wyłącznie dla osób, które wcześniej złożyły wnioski o ich przyznanie i zawarły umowy przedwstępne, ale nie dostarczyły np. wymaganych zabezpieczeń (dowód: karta 197).

W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu zważył, co następuje:

ad I

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 24 ust. 2 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy Kodeks postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu na podstawie art. 26 ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy zawarli lub zawrą umowy kredytu konsumenckiego z przedsiębiorcą. Objęte zarzutami działania wymierzone są

¹ Konrad Kohutek: Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

w szeroki i bliżej nieokreślony krąg uczestników rynku, ponieważ są one skierowane do członków określonej zbiorowości tj. wszystkich rzeczywistych i potencjalnych kontrahentów przedsiębiorcy. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie przedmiotowa przesłanka została spełniona, istniała możliwość poddania zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.) tj. osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną nie będącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (art. 4 ust. 1 ww. ustawy). Działalnością gospodarczą jest zgodnie z przepisem art. 2 tej ustawy, zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W niniejszym postępowaniu podmiot będący stroną postępowania posiada status przedsiębiorcy, gdyż prowadzi działalność na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dowód: karta nr 7). W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, że Krzysztof Maj prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Krzysztof Maj OPTIMAX FINANCE w Katowicach jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 uokik. Zachowania niniejszego podmiotu podlegają zatem ocenie na podstawie przepisów uokik.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowych interesów konsumentów, stąd przy ustalaniu jego treści należy odwołać się do orzecznictwa sądowego. Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd

Najwyższy orzekł też, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

W rozważanym przypadku przedsiębiorca oferuje swoje usługi nieograniczonej grupie osób. Dlatego też zostało uznane, iż adresatami oferty są wszyscy potencjalni konsumenci chcący zaciągnąć kredyt konsumencki. Istotne w tym przypadku jest to, iż przedsiębiorca zawiera umowy w oparciu o przygotowane wcześniej wzory umów, a więc działania nie są skierowane do zindywidualizowanych konsumentów, lecz do każdego potencjalnego konsumenta. W związku z powyższym zostało stwierdzone, iż zarzucana w decyzji praktyka narusza nie tylko interesy ekonomiczne konsumentów, którzy już zawarli oceniane umowy, ale też mogą naruszać interesy przyszłych potencjalnych jego klientów. Pomimo, że przedsiębiorca w trakcie postępowania oświadczył, że nie przyjmuje już wniosków konsumentów o udzielenie pożyczek, to jednak nadal istnieje grupa osób, które złożyły takie wnioski wcześniej i mogą one zawrzeć umowy w oparciu o oceniany wzór umowy pożyczki. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności stwierdzone zostało, iż rozważane działanie, o którym mowa w punkcie I sentencji niniejszej decyzji godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność działania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejca, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/.

Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów może polegać na naruszeniu przez przedsiębiorcę ciążącego na nim obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (art. 24 ust. 2 pkt 2 uokik). Normy chroniące konsumentów mają na celu zapewnienie równowagi między profesjonalnym uczestnikiem obrotu a konsumentem. Podstawowym instrumentem służącym realizacji tego zadania jest zapewnienie konsumentom odpowiedniego poziomu wiedzy poprzez nałożenie na przedsiębiorców szeregu obowiązków informacyjnych. „Konsument ma prawo do kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji (masowości) obrotu prawnego i wielkości ofert na rynku” (wyr. SN III SK 7/06)². W przypadku praktyki określonej w punkcie I sentencji

² (pod redakcją T. Skoczny: Komentarz Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, CH Beck, Warszawa 2009, s. 969-970

decyzji zarzucono przedsiębiorcy, iż za pośrednictwem zawieranych umów nie dostarcza konsumentom kompletnych informacji o warunkach, na jakich są one realizowane. W tym przypadku bezprawność polega na naruszeniu obowiązku podawania rzetelnych i pełnych informacji, który to obowiązek wynika z ustawy o kredycie konsumenckim.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, które muszą zostać spełnione w niniejszej sprawie, aby móc uznać stosowaną praktykę za bezprawną, konieczne jest dokonanie jej oceny.

W zakresie punktu I sentencji niniejszej decyzji oceniana praktyka dotyczy naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji poprzez nie umieszczenie w umowach pożyczek gotówkowych informacji, o jakiej mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 uokk, tj. o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany.

Art. 30 ust. 1 pkt 11 uokk wymaga zamieszczenia w umowie informacji o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunkach jej zmiany oraz ewentualnych innych opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu.

§ 4.2 umów pożyczek gotówkowych zawartych w oparciu o wcześniej obowiązujący wzór stanowi, iż *„Od kapitału przeterminowanego Pożyczkodawca będzie pobierał odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego”*.

Analiza powyższego postanowienia wykazała, że przedsiębiorca dostarcza konsumentom jedynie ogólne dane o podstawie, według której naliczane będzie oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego. Natomiast ustawodawca nakazał przedsiębiorcy podawanie w warunkach umów wartości tego oprocentowania. Dzięki temu w momencie zawierania umów konsumenci mogą w łatwy sposób określić koszty, które poniosą w sytuacji nieterminowej spłaty zadłużenia. Natomiast z uwagi na brak tej informacji, konsumenci muszą podjąć dodatkowe czynności w celu ustalenia wysokości oprocentowania. W opinii Prezesa Urzędu konsumenci mogą napotkać realne trudności w uzyskaniu informacji o faktycznej wielkości stopy kredytu lombardowego NBP zarówno w momencie zawarcia umów, jak i w trakcie ich realizacji. Właśnie w celu ułatwienia podejmowania przez konsumentów decyzji w zakresie realizacji umów mają oni otrzymać kompletne informacje o kosztach jakie wiążą się z nieterminową spłatą zadłużenia.

Za uznaniem wymogu podawania w umowach wysokości oprocentowania w formie liczbowej przemawia również fakt, iż umowa dodatkowo powinna określać warunki zmiany tego oprocentowania. Tym samym, gdyby wystarczające było podanie jedynie sposobu wyliczenia oprocentowania, ustawodawca nie nakładałby obowiązku umieszczenia w umowach informacji o warunkach zmiany tych wielkości, jako dodatkowego parametru. Jednak ustawodawca nakazał podanie wartości wyjściowej na dzień zawarcia umowy oraz dodatkowo nakazał podanie warunków, na jakich może ona ulegać zmianom. Należy to interpretować w taki sposób, że w umowach mają zostać wskazane konkretne przypadki, które mogą uzasadniać zmianę rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. Jednocześnie należy wskazać, że określone przypadki muszą być podane w sposób jednoznaczny, jasny, nieumożliwiający przedsiębiorcy ich dowolnej interpretacji. Podanie tej informacji ma ułatwić konsumentom określenie wartości zobowiązań powstałych z tytułu nieterminowej spłaty zadłużenia.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Prezes Urzędu za niewystarczające uznał podanie przesłanki, w oparciu o którą konsument musi wykonać dodatkowe wyliczenia, aby uzyskać wartość rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, która powinna być podana w umowie. Analizując zamieszczone w warunkach umów ogólne informacje zostało stwierdzone, iż podanie w nich jedynie informacji, na podstawie których konsumenci

byliby zmuszeni do wyliczenia oprocentowania, nie można uznać za rzetelne i pełne przekazanie informacji zgodnie z wymogami ustawy o kredycie konsumenckim.

Dlatego też, Prezes Urzędu stwierdził, iż przedsiębiorca naruszył obowiązek podawania w umowach rzetelnej i pełnej informacji w opisanym powyżej zakresie, a tym samym, że oceniana praktyka jest bezprawna.

W trakcie prowadzonego postępowania przedsiębiorca poinformował o zmianie stosowanego wzoru umowy pożyczki. Jednak analiza nowego wzoru umowy wykazała, że nie została wprowadzona zmiana w zakresie informacji o wartości odsetek jakie zostaną naliczone za nieterminową spłatę pożyczki oraz warunków zmiany tego oprocentowania (dowód: karty nr 199-200).

Biorąc pod uwagę, iż pomimo, że przedsiębiorca z dniem 1 maja 2014r. zaprzestał przyjmowania wniosków o udzielenie pożyczek nadal może zawrzeć umowy pożyczek z konsumentami, którzy złożyli je wcześniej. Ustalono również, że przedsiębiorca nie zaprzestał prowadzenia działalności polegającej na udzielaniu pożyczek konsumenckich. Dodatkowo należy uwzględnić, że nadal są realizowane umowy pożyczek, które nie posiadają wszystkich wymaganych informacji w powyżej opisanym zakresie. Przedsiębiorca nie poinformował o wprowadzeniu zmian warunków tych umów. Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu uznał, iż brak jest podstaw do stwierdzenia zaniechania przez przedsiębiorcę zarzucanej praktyki.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazał zaniechania jej stosowania.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. I sentencji decyzji.

ad II

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie natomiast z art. 264 § 1 k.p.a. jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości **36 PLN** (słownie: trzydziestu sześciu złotych).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010007878223100000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 101 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do

Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie II niniejszej decyzji, stosownie do art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c., należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Maciej Frągsztajn